

התייחסות האנושות לזמן

שלום, חברי היקרים. ברכותי לכל אחד ואחד מכם. ברכותי על התקדמותכם בדרך זו.

כל אורגניזם חי חווה שינויים הנראים לעין, אשר מייצגים ציוני דרך בתהליך הצמיחה שלו. כשאני מדבר על אורגניזם חי, אינני מתייחס רק לאינדיבידואל. קבוצה כגון זו היא אורגניזם חי וצומח, בגלל שהיא בנויה על תשתית בריאה, המאפשרת לאנשים רבים נוספים לטפח את צמיחתם. כל אחד מכם שמשותף בעבודה זו תורם לצמיחה הפנימית של הקבוצה. רבים מכם עושים את המיטב לצמוח החוצה מהבלבול והשגיא, ובכך הינכם תורמים. כמה מכם מסייעים גם דרך פעולות חיצוניות, כל אחד בדרכו שלו.

עזרה ותרומה שכאלו הן בעלות ערך רב, והכוחות הקוסמיים מודים לאנשים אלו בדרכם שלהם. תודותינו - אם נוכל לקרוא לזה ככך, בשל חוסר במילה טובה יותר - מקבלות צורה של ברכות (blessings) מסוימות שלא ניתנות לזיהוי בקלות ובמיידות. המציאות שלהן מורגשת רק במדיטציה עמוקה. ברכות מסוימות אלו נשלחות הערב לכל החברים, גם הנמצאים וגם הנעדרים. הכרת תודה אוניברסאלית ושמיימית אכן קיימת חברי. הלוואי וכל אלו שמסייעים פנימית וחיצונית יחוו במציאות של ברכות אלו. לכל אחד יש אפשרות שונה לתרום לצמיחה של "גוף האמת" הזה, אבל זוהי ההתייצבות מול עצמכם בכנות גמורה שמייצגת את התרומה המהותית, שתבטיח את המשכיותה של קבוצה זו על תשתית הבריאה הנוכחית.

הצמיחה של אורגניזם חי לא תמיד יכולה להימדד ע"י סימנים חיצוניים. הדבר נכון לגבי קבוצות וכן לגבי אינדיבידואלים. כל אחד בעל ראש פתוח ורגיש יכול לחוות צמיחה ובריאות פנימית, גם אם לעיתים אין שינויים חיצוניים או ביטויים ברורים. עם זאת, ישנם זמנים בהם ניתן להבחין בשינוי חיצוני. הזמן הזה הוא אחד מהם. העובדה שאנו נפגשים כעת במבנה חדש [* הכוונה כנראה לשינוי במקום המפגש של קבוצת הנתיב] מייצגת ציון-דרך. ברכות שמיימיות נשלחות לכל אלו שאפשרו צמיחה זו; היוזמה החדשה מבורכת. בכל פעם שעוברים ציוני-דרך בתהליך הצמיחה של אורגניזם, המציאות הפנימית מורגשת ע"י כל מי שתרמו לכך בעזרת פעולותיהם ועבודת העימות-העצמי שלהם. מי יתן וזה יהיה המקרה כעת. מי יתן וכולכם תישטפו בגל של תקווה וביטחון, שאתם חיים ביקום מיטיב, שבו אין לכם ממה לפחד.

הערב ברצוני לדון בנושא חדש, קשר האנושות לזמן. זהו אכן נושא חשוב. דברי יועילו לכם מאוד, אם תקדישו את הזמן להרהר בהם וליישם אותם ביחס לעצמכם. מה שאגיד יראה אולי תחילה כבלתי ניתן ליישום לחלוטין בחיכם האישיים, בגלל טבעו המופשט, הפילוסופי והמטפיזי. אך אם יש לכם סבלנות, ותשתדלו לעקוב אחרי המשמעות העמוקה של דברי, תיווכחו בקרוב כי יש להם יישום מאוד פרקטי.

הקיום האנושי על פני האדמה, במימד האדמה והאטמוספירה שלה, מוגבל על ידי זמן. הסברתי בהזדמנות קודמת שזמן הוא תוצר של המוח. בלי המוח, הזמן לא קיים. במימד שלכם זמן, מרחב ותנועה הם שלושה גורמים נפרדים של מציאות. כשהאנושות מגיעה לרמה גבוהה יותר של מודעות, יחד איתה למימד מורחב יותר (an extended dimension), זמן, מרחב ותנועה מתחילים להשתלב זה בזה, עד שהם הופכים לאחד. עם זאת, זוהי טעות להאמין שהמימד הגבוה הבא הוא מימד של

העדר-זמן (timelessness). ישנם הרבה "זמנים" מורחבים, אם אוכל להשתמש בביטוי זה, במישורים גבוהים יותר של קיום, הרבה לפני שאתם מגיעים למצב ההווה שהינו חסר-זמן. עד כה האנושות אינה מסוגלת להבין זאת לגמרי. הטוב ביותר שתוכלו לעשות הוא לחוש באמת זו לפרקים.

הזמן הוא אפנות (modality) קיומית מגבילה מאוד. הוא רק מקטע (fragment), החתוך ממימד התנסות רחב ומשוחרר יותר. המקטע המוגבל, הקרוי זמן, עומד לרשות בני האדם כדי שיוכלו לצמוח, לממש את עצמם, לחוות, ולהגיע לאושר ולשחרור עד לגבול המתאים למימד זה. במידה שבה הם יממשו את הפוטנציאל שלהם באמצעות צמיחה פנימית, חייהם יהיו חוויה דינאמית ומלאה, שבה מגבלת הזמן לא תהווה קושי.

כעת, בגלל שיש לכך השפעה כה גדולה על הנושא, ברצוני לציין שוב כי ניתן להיות בנתיב של התפתחות-עצמית באופן כללי ובכל זאת לפספס הרבה הזדמנויות לצמיחה. כמה פעמים קורה שאתם מוצאים את עצמכם במצב רוח שלילי מבלי ללמוד את השיעור המעמיק שמאחוריו, או מבלי לראות את חשיבותו לקיומכם הפנימי ביותר? במקום זאת, אתם פשוט מחכים שמצב הרוח יחלוף מעצמו. אתם תחשפו לעתים קרובות יותר ויותר לתקופות כאלו של דיכאון, חרדה, חוסר-ודאות ודיסרמוניה, ואם לא תשימו לב אליהן, מציאת הגורם הפנימי תהייה קשה יותר. במקרים האלו אתם לא מנצלים זמן כראוי והוא הופך לנטל ולמקור של מאבק. אם תנצלו כל הזדמנות צמיחה שכזו כדי לרדת לשורשי האירוע או מצב הרוח השליליים, תחוו הבנה עמוקה ושחרור. אז החדווה והביטחון בחיים ובעצמכם, שאתם חווים רק לעיתים, יהיו מצב קבוע יותר. אז תהיו באחדות עם אלמנט הזמן של המימד שלכם, ועל ידי זה תתפתחו אורגנית אל מימד זמן מורחב.

חוסר עניין, דיכאון, חוסר-סבלנות, עצבנות, חרדה, מתח, תסכול, שעמום, אדישות ושנאה - כל הרגשות הללו ועוד רבים - הם, בשורה התחתונה, תוצאה של זמן לא מנוצל. אם אינכם משקיעים את המיטב שביכולתכם כדי להבין את עצמכם ולפתור קונפליקטים ובלבול פנימיים, לא תוכלו להימנע מהרגשות השליליים שמשתחררים כשזמן חולף לו לא מנוצל.

אלו מחבריי שחוו שחרור מרגשות שכאלו, מלווה בזרימה של כח ואושר פנימי, המרגישים שהם באחדות עם החיים, אני אומר: אתם יכולים לחוות זאת שוב בכל פעם שאינכם מתחמקים מהמאמץ להסתכל פנימה אל תוך עצמכם עד שתגלו את המקור של כל הרגשות השליליים. כשאתם נזכרים בזמנים אלו של שחרור, אתם יודעים שהם תמיד היו קשורים במאמצים אלו מצידכם. ולא שיעדין לא התנסו בחוויה כזו, מכיוון שאתם אולי חדשים בנתיב זה, אני אומר: היא יכולה להיות שלכם אם תבצעו מה שדרוש.

אתם עשויים לשאול, אילו השפעות יש לדברים אלו על היחס שלכם לזמן. אם תנתחו כל רגש שלילי, תמצאו שהוא נמצא בקונפליקט עם המקטע המוגבל של זמן שעומד לרשותכם (that it conflicts with the limited fragment of time at your disposal). זה יכול להיות תרגיל מדיטציה טוב מאוד שיייע לחקירה מעמיקה יותר. רגשות בונים, מציאותיים וחיוביים אינם נמצאים בקונפליקט עם הזמן, כיוון שהזמן מנוצל כפי שהוא אמור להיות.

הידיעה המעורפלת שהזמן שעומד לרשותכם במימד ארצי זה הוא מוגבל יוצרת מתח מיוחד. לפיכך, אתם חותרים לצאת מההגבלה הזו של "זמן", מתאמצים כמו כלב המושך את רצועתו. הזמן אוהז אתכם בתפיסתו ואתם מרגישים כלואים בשבריר מציאות. לתת-ההכרה יש עדיין זיכרון של החוויה הגדולה של נצחיות, והיא מנסה למצוא את דרכה חזרה אל חופש בלתי מוגבל. הדבר יכול להיעשות, אך רק ע"י קבלה וניצול מלא של המקטע שאתם מכנים זמן. ואז המעבר (transition) אל החופש יהיה זרימה אורגנית עם מאבק מינימאלי. או שאתם יכולים, כמובן, להתנגד ע"י מאמץ כנגד המעבר (to resist by straining against the transition) ואי ניצול הזמן בדרך שתוארת, עליה מצביעים כל המורים הרוחניים האמיתיים. אז יתעוררו בהכרח מאבקים ומתחים.

כל הרעיונות, המושגים וההנחות הרוחניים, המטפיזיים או הפילוסופיים האמיתיים, הם בעלי יישום מעשי משלהם לעמדות פסיכולוגיות. זו הדרך שבה תוכלו להבין ולאשר כל אמת שניתנת לכם.

הבא נדון כעת בקונפליקט המיוחד שיש לבני האדם עם זמן. לכל אחד מכם יש את האפשרות למצוא את האמת בדבריי, בהנחה שתבצעו את הצעדים הדרושים לחקירה עצמית. כפי שכבר ציינתי, בני אדם חותרים להגיע למימד חופשי יותר של זמן. בתרגום לחי" היוםיום, הדבר מתפרש כחתיירה אל עבר המחר. אם תבחנו את עצמכם מנקודת מבט מסוימת הזו, תגלו שהדבר נכון במקרים כה רבים. לעיתים הדבר ברור למדיי בגלל שמחשבותיכם מצויות על פני השטח; במקרים אחרים הדבר מחלחל אליכם כאווירה כללית מעורפלת ולכן אינו ניתן לזיהוי בקלות.

אנשים חותרים לעבר העתיד משתי סיבות עיקריות: אתם לא מרוצים מההווה ומקווים למשהו טוב יותר מהעתיד; או שאתם מפחדים מהיבט מסוים בחיים ומעוניינים להותיר אותו מאחור בעבר. תקוותיכם הלא ברורות לעתיד והמצב הלא נעים, הלא ממומש של ההווה, הם הסיבות לרצון שלכם להתרחק מההווה אל עבר העתיד. לכן אתם נמנעים מלחיות בעכשיו. אך אם תחקרו בתוך עצמכם את הסיבות לחוסר ההגשמה ואת הקשיים שגורמים לכם לרצות להתרחק מהם (the reasons for your unfulfillment and the difficulties which cause you to strain away from them), תהיו מסוגלים לחיות בעכשיו באופן מלא, משמעותי ודינמי, ותפיקו את כל השמחות הרבות מכל רגע שממנו אתם מתעלמים כעת. אם הייתם באמת חיים כל רגע באופן מלא, הייתם מגיעים כבר למימד מורחב של זמן, בעודכם נשארים במימד ארצי זה. האמת היא, שרק ע"י ניצול מלא של המימד שבו אתם חיים תהיו מסוגלים לצמוח אל מחוצה לו. החוויה של כל מה שמכיל כל רגע של זמן תפסיק את ההתאמצות שלכם; תמצאו את עצמכם כתוצאה מכך זורמים באופן אוטומטי למימד הזמן הבא.

כמו תמיד, מודעות היא הצעד הראשון. לכן, הפכו מודעים למאמץ הפנימי שמרחיק אתכם מהעכשיו. אז תגלו כי אתם נאבקים כנגד העכשיו בגלל שלא באמת מצאתם ופתרתם את הסיבות שגורמות לכם להתמתח אל העתיד. חקירות כאלו יעניקו לכם את ההבנה הטובה ביותר לגבי היבט אחד של מאבק האנושות עם הזמן.

התמונה שונה לחלוטין בקצה השני של הקונפליקט. בני אדם חוששים מהעתיד בעודם חותרים אליו, בגלל שהעתיד משמעותו גם מוות וריקבון. בעודם נמשכים אל העתיד, מקווים להגשמה, הם בד בבד הודפים את גאות הזמן, מבקשים לעצור את תנועתו, או אפילו לחזור אחורה לילדות. אנשים רוצים שני דברים בלתי אפשריים: הגשמת העתיד בעבר או, לפחות, בהווה. רצון זה מייצר שתי תנועות נפש סותרות: האחת חותרת קדימה, השנייה עוצרת. אין צורך להגיד, הנפש סובלת ממתח, מבזבז אנרגיה חסר תועלת והרסני.

לפני זמן מה דנתי בפחד מהמוות, שהוא חלק בלתי נפרד מהקונפליקט עם זמן. הפחד מהמוות יוצר תנועה הפוכה, המנוגדת לתנועה הטבעית של הזמן, שהיא זרימה יציבה והרמונית. אם תוכלו להיכנס לקצבו, אתם תהיו בהרמוניה. תוכלו לעשות זאת ע"י התקיימות בזמן בדרך המשמעותית היחידה, שימוש בכל רגע ובכל התרחשות לצמיחה. כשלא תתאמצו להימנע מהעתיד, לא תצטרכו לפחד ממנו. כשלא תתרחקו מההווה, אתם תנצלו אותו היטב, כך שלא יראה לכם רצוי להתרחק ממנו. זוהי הוויה (being), גם אם זה עדיין לא המצב הגבוה ביותר שלה. זהו המצב של היות מתואם עם מימד הזמן שבו אתם חיים.

ברגע שאתם במצב הזה, אתם עוקבים אחרי הזרימה הטבעית. נחשול הזמן יביא אתכם בטבעיות ובחינניות אל המימד המורחב הבא, ממנו אתם פוחדים כל כך, כי עדיין אינכם יכולים להוכיח את מציאותו. עצם החיפזון שלכם, מצד אחד, להגיע למימד החדש הבא, והפחד שלכם מהלא נודע, מצד שני, הם תגובות למה שנדמה לחלק מאישיותכם כל כך לא בטוח. בתגובות אלו אתם עוצרים את התנועה הטבעית ויוצרים מתח, ובכך מכוונים את כוחות הנפש שלכם לפעול בכיוונים מנוגדים. התוצאה היא קיפאון של צמיחה, וכן היעדר חוויה מלאה של כל "עכשיו".

לאחר שתזהו את התנועה הפנימית הכפולה העדינה, אך עם זאת מאוד ברורה, תמצאו ערך פסיכולוגי בהבנת טבעם של הרגשות והעמדות שאחראיות לתנועות הנפש הסותרות.

אם אתם חותרים קדימה, אתם עושים זאת בגלל שבדרך זו או אחרת אינכם רוצים להכיר בתפקודים מסוימים בחייכם שטעונים שיפור. איכשהו, אתם נותנים להזדמנויות לחמוק מכם. אינני מדבר על הזדמנויות והגשמות חיצוניות, על אף שלעיתים קרובות הן התוצאה הסופית של הזדמנויות פנימיות מפוספסות לצמיחה ולהתפתחות הנפש - אלא על פתירת קונפליקטים פנימיים והמסתן של שגיאות פנימיות.

הסקירה היומית [the daily review, הרצאה 28] עליה אני ממליץ היא אחד האמצעים הטובים ביותר לחיות כל יום וכל שעה במלואם. אעז ואומר שכל חברי שעובדים בהתמדה בנתיב זה חוו, לפחות לפעמים, את השלווה (peace) המיוחדת המלאה בניצוח החיות, דינמית באותה המידה שהיא שלווה, לאחר שהכירו באופן מעמיק בעיוות או בעמדה שלילית בתוך עצמם. אם מפקים את כל התועלת הכלולה בהכרה זו, אזי הרגשה נפלאה זו של חיות מוכרחה להתגלות. העובדה שההכרה עצמה עשויה להיות לא מחניפה ומאכזבת, ולעיתים אף מכאיבה, לא תפחית מהחוויה האדירה ברגע שההכרה הושלמה. ההיפך הוא הנכון. זה עשוי לספק את ההוכחה הטובה ביותר לאמת שבדבריי. כמו כן, אתם יכולים להשתמש בחוויה שלווה זו כקנה מידה. בכל פעם שעימות עצמי אינו מוביל בסופו של דבר לחוויה מרוממת, לא מצאתם את כל מה שיש למצוא. ידע זה לא צריך להפוך אתכם לחסרי-סבלנות או מתוחים, אלא לעזור לכם להבין שאתם מגבילים את האמת בדרך מסוימת. אין ברצונכם לראות את כל שיש לראות.

המודעות תיפתח אתכם כך שבסופו של דבר תפיקו את החוויה המקסימאלית מכל אירוע. תטפחו את הרצון הפנימי להתעמת ולהבין בתוך עצמכם את כל מה שיש להתעמת איתו ולהבינו. אז תחושו את החדווה שהגשמתם את עצמכם במידה המירבית האפשרית ברגע זה. ואז תחדלו מלהיגרר בזמן בכיוונים הפוכים לגמרי.

האם אי פעם חשבתם, חברי, מדוע זה, שלאחר הכרה לא נעימה או כואבת - בהנחה שירדתם לעומקה ולא הפסקתם באמצע הדרך - אתם חווים מצב כה דינמי של הרמוניה וחיות? הדבר כך רק מכיוון שברגע ההוא, ניצלתם במלואו את מה שניתן לכם, את מקטע הזמן שברשותכם. כשאתם תשושים ומדוכאים, או עצובים בכל דרך שהיא, החומר נמצא שם, ממש מולכם; אתם ממש בתוכו, אך אתם עיוורים לו. אינכם מרכזים את תשומת הלב שלכם בו. אתם רק מנסים לצאת מה"עכשיו" הזה מבלי להפיק ממנו תועלת. זוהי התנועה קדימה שגם גורמת לפחד שלכם מלגדול אל תוך המוות - שהוא למעשה מפתן של חיים. לכן אתם עוצרים בעדכם בזמן שאתם גם דוחפים קדימה.

הפחד מהמוות קיים בדמויות ובצורות רבות. אין ברצוני להוסיף על מה שאמרתי בנושא זה קודם, רק שכל אמונה רוחנית או דתית, אם היא נכפית מבחוץ ולא נחווית מבפנים, היא באותה המידה היבט של הפחד מהמוות בדיוק כמו מחאה אלימה של חוסר אמונה. אלו הם שני צדדים של אותו המטבע.

הדרך היחידה לחוות את שטף הזמן ללא כל הפרעות, בצורה שתביא אתכם למימדים מורחבים, היא לנצל כל רגע בחיים באופן שאותו תלמדו בנתיב זה. אז לא תעסקו יותר ברעיונות שאתם מאמצים או דוחים, מסכימים איתם או לא. חוויה פנימית נוצרת וגורמת לכם להבין שהתבנית הקיימת של הזמן היא רק היבט אחד של תבנית אחרת של זמן; היא רק מקטע של פיסה גדולה יותר. זה, כשלעצמו, מביא את הידעיה שהמוות אינו אלא אשליה. מוות הוא רק ביטוי של מעבר למימד אחר. מכל מקום, מילים שכאלו הן בעלות משמעות רק אם אתם הופכים את חווית המציאות שלהן לאפשרית. לצורך כך, נתיב ההתמרה הזה מעניק לכם הזדמנות גדולה.

האם ישנן שאלות הקשורות לנושא?

שאלה: אתה אומר שברגע שאדם עוזב את מימד הזמן הזה האדם נכנס למימד זמן אחר שמערב איחוד של מרחב, זמן ותנועה. האם תוכל להבהיר זאת?

תשובה: כן, אני אנסה. במימד שלכם, זמן ומרחב הם שני גורמים נפרדים. אתן לך דוגמה מעשית: אתה מוצא את עצמך במרחב מסוים, דרוש לך זמן כדי להגיע לשם. על מנת לגשר על המרחק, תנועה הינה הכרחית. לכן, תנועה היא הגשר שמשלב בין זמן ומרחב. במימד הבא, היכן שישנו מקטע גדול יותר של מה שאתם עשויים לכנות זמן - שהוא עדיין רחוק מנצחיות - תנועה, זמן ומרחב הם אחד. במילים אחרות: אתה במרחב אחד. אתה חושב על המרחב שבו ברצונך להיות. התנועה שנדרשת לגשר על המרחק היא המחשבה שלך. המחשבה מאופיינת בטווח קצר יותר של זמן ותנועה. מחשבה, שהיא תנועה, מביאה אותך אל אזור אחר של מרחב, בלי להתחשב במרחק, כפי שהוא נמדד במימד שלכם. האם אתה מבין את כל זה?

שאלה: כן, אך זה מעלה שתי שאלות. האחת היא: האם זה יכול לקרות על כדור הארץ? והשנייה: צפיתי בתכנית טלוויזיה לאחרונה שהסבירה כי בחלל החיצון, כפי שאנו מכירים אותו היום, ההתאמה הזאת באמצעות תנועה דרך זמן ומרחב מתרחשת, כך שהזמן משתנה בהתאם לקצב המהירות שבה אתה נע בחלל. אני לא כל כך מבין את זה.

תשובה: גישור על מרחק בעזרת מחשבה הוא בלתי אפשרי על כדור הארץ באמצעים חומריים. הרוח, הנשמה, יכולה כמובן לחוות זאת. למעשה, היא חווה זאת באופן קבוע, אלא שהמוח הער מודע לכך רק לעיתים נדירות. הגוף הפיזי אינו מסוגל לחוויה זו, מכיוון שהוא בנוי ומותאם למימד המוגבל, שבו קיימת הפרדה בין זמן ומרחב, והגשר ביניהם הוא תנועה.

לשאלתך השנייה: כשהומצאו חומרים ואמצעים טכנולוגיים על מנת לעזוב את המימד הזה, רמז קל של גורם זה נהיה גיש לידיעת השכל החומרי. אך האם תגלית זו מובנת במשמעותה העמוקה יותר תלויה, כמובן, באינדיבידואל, ביכולת וברצון של אנשים להבין. אוסיף ואומר שהידע הטכנולוגי שהביא את האמת הקוסמית הזו אל העולם החומרי שלכם - אותה האמת אליה התייחסתי כאן מזווית אחרת - הוא תוצאה של מוכנות כללית ומקיפה של ספירת האדמה הזו להבין אמת עליונה. אם, למרות האפשרות שלה לצמיחה שהביאה אמת עליונה זו לתפיסתה, האנושות לא תלמד עדיין את המשמעות העמוקה מכך, היא תתנוון על כל התוצאות ההרסניות של התנוונות כזו. זהו אותו התהליך בדיוק לגבי אדם אינדיבידואלי. אדם שיש לו פוטנציאל לצמוח אך הוא אינו מנצל אותו יהיה נפש מוטרדת יותר מאדם שישקיע למעשה פחות מאמץ בכיוון של התפתחות אינדיבידואלית, אך הוא קרוב יותר לפוטנציאל שניתן לו. זה מסביר מדוע אין זה אפשרי לשפוט ולהשוות.

לחזור לשאלתך: הגילויים הטכנולוגיים הם דרך אחת לעזור לאנושות לרכוש מודעות רחבה יותר. אך אם תגלית טכנולוגית אינה מובילה להבנה רחבה ועמוקה יותר, אותה תגלית לא רק שתהייה חסרת תועלת, אלא היא תהפוך הרסנית. הקונסטרוקטיביות והתועלת של כל תגלית תלויות בשאלה, האם האנושות בכללותה מבינה את החוק הקוסמי והרוחני ברמה עמוקה יותר מאשר לפני הימצאות התגלית. אם זה קורה, הדבר יעזור לאנושות לייצר חופש פנימי גדול יותר, צמיחה והתפתחות מהירים יותר, ולכן שלום וצדק חיצוניים במידה מוגברת.

אם נתבונן בהיסטוריה מנקודת מבט זו, נגלה שכל מהפך ארצי שחווה האנושות הוא תוצאה של ידע רחב יותר שנעשה בו שימוש בלי ההבנה המתאימה. ניתן היה לגלות את הקשרים בין ידע חדש בתקופות מסוימות לבין המהפכים שלאחר מכן, שנבעו מבורות ביחס למשמעות האמיתית של הידע, אם ההיסטוריונים שהיו עורכים מחקר כזה היו בעצמם בתהליך-חיים צומח במלואו. ידע חדש אינו בהכרח ובאופן בלעדי בעל טבע טכנולוגי. הוא יכול להיות זרם חדש באומנות, פילוסופיה או כל תחום של התנסות. הקשרים אינם נגלים באופן מיידי, אך הם קיימים. זה יכול להיות מחקר מעניין להיסטוריון, שברשותו הציד הפנימי לראות את מה שנראה בהתחלה מטושטש, אך בולט בבירור

ברגע שתשומת הלב של האדם ממוקדת בכיוון הנכון. מה שציינת בשאלתך השנייה הוא אותו הדבר במונחים טכנולוגיים כמו מה שהסברתי במונחים פילוסופיים ופסיכולוגיים.

חבריי היקרים, תבורכו שוב, כל אחד ואחד מכם. הלוואי ומילים אלו לא רק יחלפו דרך ראשיכם. הלוואי והן אכן יתנו לכם את התמריץ להקשיב עמוק בתוכם על מנת להשיג מעט מרחק מעצמכם. על ידי השגת אובייקטיביות רבה יותר, תוכלו להרגיש יותר בנוח עם עצמכם ועם החיים במקטע זה של הזמן, כך שתוכלו להשתמש בו ללא פחד, בלי לחתור קדימה לעתיד ובלי לחסום אותו. לכן תהיו בהרמוניה עם זרימת הזמן. כך, בהדרגתיות, באמצעות הגילויים אודות הגישות והרגשות החבויים והפנימיים ביותר שלכם, תמצאו את עצמכם זורמים בהרמוניה עם נחשול הזמן, חיים כל עכשיו במלואו. מי יתן וכל חבריי הטובים - אלו הנוכחים ואלו הנעדרים, אלו החדשים ואלו המהססים, אלו שאולי שוקלים להתחיל דרך חדשה של חיים פנימיים - מי יתן וכולכם תגלו את העצמי האמיתי שלכם ובכך תתגברו בסופו של דבר על המחסום שגורם לכם לנטות אל התופעות הנגלות, בעודכם עיוורים למה שיוצר אותן.

היו בשלום. מי יתן ותמצאו את הכוח והמציאות שאני מנסה לעזור לכם למצוא. היו מבורכים. היו באלוהים!

נערך ע"י יהודית וג'ון סאלי

תורגם ע"י אדר אמיר 050-7903346 adaami@gmail.com